

ναικίτης ἦτονε γεμᾶτος (ἐδίβα = ἐπῆγα) Πόντ. (Οἶν.) || Παροιμ. Τὰ παλιὰ 'κουνίσματα τὰ βάν'νι 'ς τοῦ ῥ'νιτίξ' (ἐπὶ τῶν ἀχρήστων, τῶν μὴ ὑπολογιζομένων) Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Ἄντ'ν νὰ μπῶ 'ς τὴν ἐκκληθάν, θωρῶ τὸ γ-γεναιζίτη, θωρῶ τες οὐλές 'πού 'υρόν, τζαὶ τὸ λεχνόμ μου λείπει ('πού 'υρόν = πέριξ, τὸ λεχνόν = τὸ λιγνόν, ἡ νέα ἢ ἔχουσα λεπτὸν καὶ καλλίγραμμον σῶμα) Κύπρ. Συνών. γυναικαρεῖο 1, γυναικειο (βλ. γυναικειος B1), γυναικήσιο (βλ. γυναικήσιος 2), γυναικίδι, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτό 5).

γυναικίτικα ἐπίρρ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυναικίτικος.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον, ὡς συνηθίζεται ὑπὸ τῶν γυναικῶν: Ὁ παππᾶν ἐπίνεψε 'ς σὸ γαῖδούρι γυναικίτικα κ' ἐπὲν ἐδίβε (ὁ παππᾶς ἐκαβαλλίκευσε εἰς τὸ γαῖδούρι γυναικεῖα καὶ ἔφυγε). Ἐλλάξεν τὴν λαλίαν αὐτοῦ καὶ ἐκονούσεψε γυναικίτικα (ἔλλαξε τὴν φωνὴν του καὶ ὠμίλησεν ὡς γυνή). Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεια.

γυναικίτικος ἐπίθ. Ἐρεικ. Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.) Σύμ. — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ. γυναικίτ'κος Θράκ. (Σαμακόβ. Σκεπαστ. κ. ἄ.) γυναικίτικους Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ῥ'νικίτ'κους Θράκ. (Αἰν.) Λήμν. Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Ρουμλ. κ. ἄ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σαμοθρ. γυναικίτ'κο Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

1) Ὁ ἀνῆκων, ὁ ἀρμόζων εἰς γυναικα ἔνθ' ἄν.: Γυναικίτικα λόγια κάθεσαι κι ἀκοῦς; (ἀνοησίας) Πόντ. (Οἶν.) Αὐτὸς εἶνι ῥ'νικίτ'κους μαχαλᾶς. Μόνου ῥ'ναικίς μένου Μακεδ. (Ἀηδονοχ.) Αὐτὸς εἶναι γυναικίτικος κούτσουλος (= ἀποχώρημα) Ἐρεικ. Σῶνω τ' ῥ'νικίτικα σ' τὰ μασλάτια (= ὑποθέσεις) Μακεδ. (Ρουμλ.) Εἴχαμε γυναικίτ'κη γιορτὴ τὴν Πρωτομαγιά (ἐτέλουν τὴν ἐορτὴν ταύτην περισσότερον αἱ γυναῖκες) Θράκ. (Σαμακόβ.) Ῥ'νικίτ'κα 'οὔουχα (= ροῦχα) Σαμοθρ. || Φρ. Αὐτὰ ῥ-ἐν' ῥ'νικίτ'κα καμώματα (ἀνόητος συμπεριφορὰ) αὐτόθ. Τηναί εἶν' γυναικίτ'κα πράματα (τηναί = ἐκεῖνα) συνών. με τὴν προηγούμεν.) Τσακων. (Χαβουτσ.) 2) Οὐδ. ἐν. ὡς οὐσ., γυναικωνίτης ναοῦ Θράκ.: Μάννα καὶ θυγατέρα πήγανι 'ς τοῦ ῥ'νικίτ'κου κι στάθ'κανι. 3) Οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ., γυναικειᾶ ἐνδύματα Σύμ.: Νδύν-νει τογ γυναικίτικα. Συνών. γυναικίστικος 1β.

γυναικίτσα ἡ, πολλαχ. καὶ Πόντ. 'νναικίτσα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Τὸ Βυζαντ. γυναικίτσα. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 6(1909 - 1910), 96.

1) Ἡ μικρόσωμος γυνὴ Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή², 263. Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 18, 418: Νόστιμη ἀκόμη, τριάντα ἔξη, σαράντα χρονῶ γυναικίτσα Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή², ἔνθ' ἄν. Μιὰ γυναικίτσα κοντή, ξανθή, γεμόσαρκη, πού περνοῦσε γιὰ ὁμορφη Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γυναικάκι 1, γυναικι, γυναικάρι, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναικουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1. β) Ὡπευτικῶς, ἡ συμπαθὴς γυνή

πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.): Διὲ γυναικίτσες! Γ-οὶ δικές μας εἶναι σὰν ἀρκοῦδες Θράκ. (Σαμακόβ.) || Παροιμ. Ἀμε, μαννίτσα, ἐκεῖθε κ' ἔλα, 'νναικίτσα μου, ἐδῶθε (ἡ σύζυγος προσφιλεστέρα τῆς μητρὸς) Ἰνέπ. Συνών. γυναικούλα 2.

γυναικίτσι ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσι.

Ἡ μικρόσωμος γυνὴ ἔνθ' ἄν.: Ἡρθε κ' εἶνα γυναικίτσι 'πὸ τὸ Μαθράκι καὶ παντρεύτηκε τὸ Γιώργη τοῦ Πιστόλη Ἐρεικ. Ἐκεῖνο τὸ γυναικίτσι τοῦ Μπουρτουλή πήε νὰ γιομαριάση κ' ἔπεσε κ' ἐγκρεμοτσακίστηκε (νὰ γιομαριάση = νὰ δεματιάση τὰ κομμένα ξύλα) Ὁθων.

γυναικοβίζιτα ἡ, Γ. Ξενοπ., Κόσμος, 248.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ βίζιτα.

Γυναικεῖα ἐπίσκεψις: Τ' ἀπογέματα πάλι γυναικοβίζιτες ἀμοιβαῖες.

γυναικοβόλι τό, ἐνιαχ. 'νναικοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γυναικοβολιὸ Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι. Ὁ τύπ. γυναικοβολιὸ διὰ τῆς γενικ. γυναικοβολιοῦ.

Πλῆθος γυναικῶν ἔνθ' ἄν.: Ὡ! 'νναικοβόλι πὸ μαζώχτηκε! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μαζώχτηκε 'ς τὴ βάφτιση γυναικοβολιὸ καὶ παιδολάσι! Κεφαλλ. Συνών. γυναικαρεῖο 2, γυναικοβρόντι, γυναικοβρόχι, γυναικοθέμι, γυναικοθέσι, γυναικοθήκι, γυναικόκοσμος 2, γυναικολάσι, γυναικολογία (I), γυναικομάζωμα, γυναικομάζωξη, γυναικομάνι, γυναικομάντρι, γυναικομοίρι, γυναικοσώρι, γυναικοσωρός, γυναικουριά.

γυναικοβρόντι τό, ἐνιαχ. γυναικοβρόδι Πελοπν. (Οἰτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βρόντι, διὰ τὴν ὀπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,305.

Πλῆθος γυναικῶν ἔνθ' ἄν.: Μαζεύτηκε γυναικοβρόδι 'ς τὴ ρούγα (= γειτονιά) Πελοπν. (Οἰτυλ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαρεῖο 2 καὶ γυναικοβόλι.

γυναικοβρόχι τό, Κρήτ. (Ἁγίος Γεώργ. Ἀχεντρ. κ.ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βρόχι.

Πλῆθος, συρροή γυναικῶν ἔνθ' ἄν.: Ἦτανε μαζωμένο μεγάλο γυναικοβρόχι 'ς τσῆ νύφης τὸ σπῆτι Ἁγίος Γεώργ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικαρεῖο 2 καὶ γυναικοβόλι.

γυναικογιατρός ὁ, Πελοπν. (Δίβρ. Κοντοβάζ. κ.ἄ.) — Π. Βλαστ. 403.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ γιαιτρός.

Ὁ ἱατρὸς γυναικῶν, ὁ μαιευτὴρ, γυναικολόγος ἔνθ' ἄν.: Τὴν ξέταξε ὁ γυναικογιατρός καὶ τὴ βρῆκε 'γγαστρωμένη τριῶ μηνῶνε Πελοπν. (Δίβρ.) Συνών. γυναικολόγος, μάμμος.

γυναικογιωρτή ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ γιορτή.

